

stens Ansættelse. Man kan jo senere, eftersom de kirkelige Forhold udvilde sig, særdeles godt komme til at bestemme Formen for denne Understøttelse til Folketirken paa en helt anden Maade, end den her er foreslaaet, dersom det nemlig skulde vise sig bedre, saaledes f. Ex. at Menigheden kunde faae et større Raadrum, at man kunde bestemme en anden Fordeeling indenfor visse bestemte Grændser osv., men alt dette maa jo være Fremtiden forbeholdt. — Der er foruden dette altfor meget omstridte Spørgsmaal i § 16, et enkelt Spørgsmaal, som jeg gjerne vilde omtale med et Par Ord, nemlig Forslaget under Nr. 2 angaaende det Bederlag, som Sædegaardseierne skulle yde til Statskassen. Naar det er sagt, at det er urigtigt; at det bestemmes ved Lov, saa have vi jo i den Henseende — for ikke at gaa altfor langt tilbage i vor Lovgivning — en temmelig god Anvisning i selve Grundloven, ligesom vi ogsaa have mange andre Tilfælde. Det er imidlertid saa overordentlig henfigtsmæssigt og paa sin Plads her, thi dette Bederlag er nu, forsaavidt det ydes, fastsat efter Overenskomst leilighedsvis imellem begge Parter, eller ogsaa ifølge Bestemmelse af Administrationen, og da begge Dele er uheldigt, naar det skal føres ind under en almindelig lovbestemt Regel, vil det vistnok næppe kunne blive henfigtsmæssigt bestemt, uden at det sker ved Lov. Efter den Dialekt, som fra den meget ærede Ministers Side blev dette Forslag tildelt, er det altsaa faktisk givet, at saadanne Bederlag blive ydede, og at der i Lovgivningen er Regler for, at de kunne inddrives, naar de ikke ydes. Det glæder mig at høre det bekræftet af den ærede Minister; thi ellers maatte jeg sige, at en meget vigtig Lovbestemmelse, eftersom Tiderne gik, var bleven skudt tilside, til Forurettelse for en stor Del af Befolkningen og til Fordel for dem, der mindst skulle begunstiges paa de Andres Bekostning. Er det saa, saa kan jeg med det ærede Medlem fra Middelfart ikke se rettere, end at det er nødvendigt at faae en saadan Bestemmelse optagen som den, der er foreslaaet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Jeg stemte for et saadant Forslag i forrige Samling, og jeg ventede,

at det skulde komme frem ved Lovforslagets videre Behandling; jeg skal altsaa ogsaa nu stemme derfor, idet det skulde glæde mig at faae det anerkjendt ved Thingets Bøttem, at dette Forslag har en saa stor Betydning, at det nu, da det er fremkommet, ikke bør afvises.

Formanden: Der staar i § 16 paa to Steder: „i Anledning af“. Der forekom mig ved et enkelt Punkt i det ærede Medlems Foredrag at være Opfordring til at gjøre udtrykkeligt opmærksom paa, at hvad Uendlingsforslaget under Nr. 4 gaar ud paa at udskyde, er fra det første: „i Anledning af“ og indtil Slutningen af næstsidste Punktum i første Stykke. — Folkethingsmanden for Ribe Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

J. J. Christensen: Mit Uendlingsforslag er udgaaet af den Betragtning, at Lovforslaget i sine Følger vil træde adskillige tarveligt aflagte Præster fer nær. Den ærede Folkethingsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) syntes at være enig med mig deri, idet han ligesom jeg anlag, at Loven vilde føre til en temmelig hurtig Afstæffelse, eller dog Formindskelse af Offringen ogsaa i de Menigheder, hvor Vacance endnu ikke er indtraadt. Spørger man nu, om der er Embeder, hvor et saadant Afsvær ikke kan taales, saa maa dette ganske vist besvares med Ja, og jeg minder atter om Ribe Stift; men ogsaa Folkethinget selv har vedkjendt sig samme Mening ved Afstemninger i sidste Samling, hvor det fandt adskillige Embeder at være saa smaa, at de skulde have Tillæg, og for saadannes Bedkommende maatte det da især være uforvarligt, om der skete nogen Afstæffning. Mit Uendlingsforslag vilde efter min Overbevisning ligesom være en simpel Retfærdighedshandling, især ligeoverfor de Præster, som ikke kunne taale at miste Noget af deres allerede iforvejen tarvelige Indkomster; imidlertid erkjender jeg, at det ærede Medlem bagved mig muligvis har Ret, idet han har gjort opmærksom paa, at mit Uendlingsforslag maatte kunde komme noget paa Kant med Grundlovens § 77, et Forhold, som jeg maa tilstaa, at jeg ikke har været tilstræk-